

INSCHRYVINGSPRYS

Voorop betaalbaar van vier tot vier maanden.

Voor de Stad fr. 1-50
Voor den buiten „ 1-75
Voor 't vreemde „ 2-25
Per maand voor de stad alleen . . 0-38

HET WERKVERBOND

BEKENDMAKINGEN

De bekendmakingen betalen 10 centim den drukregel. Gewoone voorwaarden voor de Notarissen, Ambtenaren, enz.

Prys van een nummer 10 Centimen.

Volksblad voor Handel en Nyverheid, Stielen en Ambachten.

VERSCHYNT EEN MAEL IN DE WEEK: DE ZATERDAG.

Brieven, Bekendmakingen en alle hoegenaemde Artikels ten langsten Donderdag noon, vrugtry toe te zenden: in den Estaminet den PRÉ-AUX-CLERCS, by het Groot-Vleeschhuis, 24, te Gent. — Men kan zich Abonneren op bovengemeld adres en op alle Postbureelen.

YZERENWEGEN. — VERTREKUREN.

De Konwoojen met een * geteekent, zyn Eaprestreinen van eerste klas, degene met ** van eerste en tweede klas.

russel, langs Mechelen . . . 5-00 8-55*
Brussel, langs Denderleuw . . 7-00 11-45 2-20 5-00 7-40
Mechelen, Antwerpen, 5-00 8-55** 11-45 2-20 5-00 7-40** Mechel.
Lier 5-00 2-20
Dendermonde 5-00 7-00 8-55** 11-45 2-20 5-00
Alost 7-00 11-45 2-20 5-00 7-40

Lokeren 5-00 7-00 11-45 5-00
Nin., Geerardshb. Less., Aeth. 7-00 1-25 langs Doornik, 5-00 7-40
Brugge, Oostende 6-15 9-15 1-50 4-55* 6-35
Kortryk, Moskr., Doorn., Ryss. 6-00 9-20 1-25 4-40 7-10
Douai, Atrecht, Amiens, Parys. 6-00 9-20* 1-25* 4-40
Kales 6-00* 9-20 7-10*
Bergen, Quievrain 7-00 1-25 langs Doornik, 5-00
Manage, Charleroi, Namen . . 7-00 1-25 langs Doornik, 5-00
Leuven, Thienen, Luik, Verv. 5-00 8-55* 11-45 2-20 5-00 Thien. 7-40**

Landen 5-00 8-55* 11-45 5-00
Keulen, Aken 8-55* 11-45 Aken 7-40*
Gladb., Duss., Cref. Ruhrort . 8-55*

AUDENAERDE.

Van Gent naer Audenaerde . . 9-25 2-25 7-45
Van Audenaerde naer Gent . . 7-20 12-15 6-00

LAND VAN WAES.

Van Gent naer Antwerpen . . 6-15 9-00** 10-20 2-30** 4-20 7**
Van Antwerpen naer Gent . . 5-50 8-50** 10-50 2-30** 4-50 7**

BERICHT.

Door een ongeval aen onze Drukpers overgekomen, verwittigen wy onze Geëerde Geaboneerden, als dat zulks de oorzaak is, als dat ons blad niet op zyn gewoone tyd is rondgedragen geweest.

STAETKUNDIG OVERZICHT.

GENT, 22 JUNY 1861.

Den lykdienst voor graef de Cavour, maendag te Parys gecelebreerd, houdt tegenwoordig de politieke kringen sterk bezig. Den keizer is er officieelk vertegenwoordigd geweest. Wat deze plegtigheid een byzonder karakter byzet dit is dat de uitnodigingen gedaen zyn namens de legatie des koningryks van Italien en dat er te Lyons een soortgelyken lykdienst door de geestelyke overheid is geweigerd geweest. Altoos is het zeker dat dergelyke plegtigheid te Parys zonder de toestemming des grooten meesters niet zou zyn gevierd geworden.

Uit Agram meldt men dat de landdag de beraedslagen heeft begonnen betrekkelyk de vereeniging van kroatie met Hongarie. Men gelooft dat de landdag zich zal verklaren voor eene verwaerdelyke vereeniging.

In de officiele diplomatische en politieke kringen van Londen toont men zich wel voldaan over het nieuw ministerie van Piemont. Men heeft daer ook het telegrafiek bericht ontvangen dat Garibaldi ernstig ziek te Caprera ligt.

Men meldt uit Turyn dat generael Della Rovera afgezien heeft van het ministerie van oorlog. Den afkeer om in de diskussie van de wet van Garibaldi te treden schynt de reden van deze weigering te zyn.

Het piemonteesch goevernement is verwittigd geworden dat verschillende oostenryksche uitzendingen zouden poogen de poermagazynen in brand te steken. De toegangen tot die magazynen zyn diensvolgens verboden geworden en de wachten verdriedubbelt. Nog

geene dergelyk pooging heeft er tot heden toe plaats gehad.

In de kamer der gedeputeerden heeft men een wetsontwerp voor eene ligting van 24,000 man in de gewezene provintien Emilia, Umbria, de Marken en Siclie neêrgelegd.

LANDBOUW.

ROOTINGSWYZE VAN DEN HEER LEFEBURE.

Een man, die in de wetenschap in Frankryk eene hooge plaats bekleedt, de heer Michel Alcan, professor gelast met den cursus van spinnery en wevery in het Conservatorium der kunsten en ambachten te Parys, is naer Brussel gekomen, ten einde eene zending van het fransch goevernement te vervullen, bestaende in het onderzoek der rootingswyze van het vlas, uitgevonden door onzen landgenoot, den heer Lefebure. Dit stelsel heeft deszelfs uitvinder een bronzen eerepenning doen verwerven van wege het polytechnisch instituut, en de verkregene uitslagen zyn zeer schoon.

De groote moeijelykheid der rooting is niet in de daedzaak zelve gelegen, ofschoon men met de oude doenwyze, een kostbaren tyd verliest; zy bestaat uitsluitelyk in de daerstelling der rootputten, die als ongezonde gestichten van eerste klas te rangschikken zyn. Het loopt derhalve aen op eene kwestie van publieke gezondheids-leer.

Thans is het vraagstuk opgelost. Vlas en kemp, welke slechts konden geteelt worden op de landen in de nabyligheid van waterloopen, vyvers of rivieren gelegen, kunnen thans worden gewonnen op alle bodems, en daerenboven is de gezondheids kwestie opgelost door de afschaffing der rootputten.

Voortaan geschiedt de rooting, welke men van zes weken tot twee maanden tyd vroeg, volgens de hardheid van de schel, op zes uren; zy geschiedt zonder een moeijelyk, lang en kostelyk werkt; zy geschiedt door mekanische en chemische doenwyzen, uitnemend

eenvoudig, welke niet alleen grootelyks het handwerk verminderen, maer daerenboven aen de weefstoffen hoedanigheden van sterkte, buigzaamheid en duerzaamheid byzetten, iets wat zy door het voormalig rooting-stelsel niet konden verkrygen.

Uitgaende van het oogpunt der bezuiniging, biedt de doenwyze van den heer Lefebure nog een groot voordeel aen, dewyl een oogst op vyf verloren ging, hetzy uit hoofde van de regens, hetzy door de rooting op den grond, in het afwezen van watterputten. Deze bezuiniging mag begroot worden op 20 t. h. van de waarde.

Het geldt derhalve eene ontwenteling in de vlasnyverheid. De proeven hebben de reis van den heer Alcan naer Belgie uitgelokt, en het verslag, welk hy zal opstellen, zal de kwestie oplossen van de verkoopwing der brevetten voor Frankryk. (Akkerbouw)

De Krokodillen.

Wy deelen verder het verslag mede der zitting van de korrekcionnele regbank te Parys, voor welke de gekende staetsomwentelaer Blanqui is verschenen.

Wy zouden eigenlyk in die zaak niets te zien hebben, ware de naam van Belgien niet in dezelve gemengd, en wel op eene wyze, die eene korte teregtwyzing vereischt.

Blanqui zou, volgens de akte van beschuldiging, in betrekking hebben gestaen met eene geheime maetschappy te Brussel eene Krokodillen-maeschappy.

Daer, in die vreeselyke vereeniging, ondermynt men den troon van Napoleon; daer wordt er gekomplotteerd tegen het leven des keizers; daer te Brussel en by de krokodillen, is de broeinest van al de samenweeringen!

Zoo ten minste moeten de rapporten zyn der dienstuiversgasten, welke Frankryk te Brussel onderhoudt en die deze naer Parys zenden.

Welnu, wat is, of liever wat was die schrikkellyk Krokodillen-vereeniging te Brussel, welke de fransche spionnen aen hun goevernement opgeven, als gevaerlyk voor den keizer en zynen troon?

CHARLOTTE CORDAY.

UIT LAMARTINES HISTOIRE DES GIRONDINS.

Terwyl Parys, Frankryk en de aanvoerders en gewapende bendes der partijen zich gereed maakten de republiek aen stukken te scheuren, overschaduwde een magtige geest de ziel van een jong meisje, en verdedelde beiden, de plannen der menschen en de gebeurtenissen door den arm en het leven eener vrouw dwars op het pad van de bestemming der republiek te brengen.

In eene eenzame bystraat der stad Caen, toen het middenpunt van den Girondinstischen opstand, stond en staet misschien nog, een oud, grys, verweerd huis, aen het einde van een hofplein. Daer leefde, in het begin van 1793, eene aelternicht van den grooten treurspel-dichter, Pieter Corneille. Dichters en helden zyn van het zelve geslacht. Er bestaet tusschen hen geen ander onderscheid dan dat van denkbeeld en uitvoering; de laetsten verwezenlyken de denkbeelden der eersten; maer de gedachte is één. Vrouwen bezitten van nature de geestdrift der eersten en den moed der laetsten. Dichtkunst, heldenmoed en liefde, zyn van den zelve stam.

Dit huis behoorde aen eene arme, bejaerde, zwakke en kinderlooze weduwe, Mevr. de Bretteville. Zy had, sints weinige jaren, eene jonge bloedverwante by zich genomen, welke zy had opgevoed tot ondersteuning haers ouderdoms en tot verlevendiging van hare eenzaamheid. Dit meisje was toen in haer vier-en-twintigste jaer. Hare gestalte, schoon, ryzig, ging die van het meerendeel der bevallige vrouwen van Normandien niet te boven. Hare gelaatskleur ademde het vuur van het zuiden, en den rozenbloos der vrouwen van het noorden. Haer hair, dat donker scheen wanneer het om haer hoofd gebonden was, of langs haren hals in tweeën gescheiden nedergolfde, had een gulden gloed aen het einde der vlechten. Hare oogen, groot, en zich tot de slapen van het hoofd uitstekende, waren blauw, wanneer zy in gepeins verzonken was, maer veranderden in zwart als zy in vuur geraekten; en gaven overschaduw door lange wimpers, donkerder dan haer hair, en gaven diepzinnigheid aen de ziel die uit haer oog straalde. Haer neus was met haer voorhoofd verbonden door een byna onzichtbare boog, en haer grieksche mond en lippen hadden eene onbeschryfelyke uitdrukking die tusschen teederheid en gestrengheid zweefde. Haer uitstekende kin, door een diep kuiltje gescheiden, gaf aen het beneden gedeelte van haer gelaet den schyn van mannelijke vastberadenheid, dat in weer,

spraak stond met de volmaakte vrouwelyke bevalligheid van het overige van haer voorkomen. Hare wangen, waar de jeugd op zetelde, bezaten de veerkrachtige volheid der gezondheid. De geringste ontroering deed haer blozen of verbleeken. Hare breede, schoon eenigzins dunne borst, kon tot model voor een beeldhouwer strekken. Hare huid was blank. Hare armen waren sterk en gespierd, hare handen lang, en hare vingers spits toeloope. Hare kleeding, overeenkomstig hare bekrompen middelen en de eenzaamheid, waarin zy leefde, hoogst eenvoudig. Zy vertrouwde op de natuur, en versmaedde alle kunstgrepen en luimen der mode in hare kleeding. Persoonen, welke haer in hare jeugd gekend hebben, beschryven haer als gewoonlyk gekleed in een donker, gekleurd gewaad, als een ry kleed gesneden, met een gryzen viltlen hoed, aen den rand omgebogen, en versierd met zwarte linten, zooals toen by de vrouwen van haren stand de mode was. Het geluid harer stem, die levende echo welke de diepste gevoelens der ziel in eene trilling der lucht verkondigt, maakte eenen diepen en teederen indruk op de ooren van allen, tot welke zy sprak. Men sprak van den klank harer stem, tien jaren, na dat men die gehoord had, als eene zonderlinge miziek, die onuitwischaer in het geheugen was gebleven.

Deze jeugdige juffer heette Charlotte Corday d'Armont. Schoon van edele afkomst, was zy in eene hut van het dorp Lignerics geboren, niet ver van Argentan. Haer vader, François de Corday d'Armont, was een dier provinciale edellieden, die door hunne armoede meestal onder den boerenstand vermengd raekten. Zich bezig houdende met landarbeid, besteedde hy zynen ledigen tyd aen staet- en letterkundige oefeningen, toenmaels zeer verspreid onder die onrustige klasse der bevolking. Zyne ziel ademde de naderende omwenteling in; hy had eenige werkjes geschreven tegen de despotismus en erfelyke regten. Deze geschriften waren vol van een vooruitgang zoekenden geest; hy had een afschrik van bygeloof, was doortrokken van den gloed der opkomende wysbegeerte, en met het voor gevoel eener noodzakelyke omwenteling. Hy bleef eventwel vergeten en onbekend, in den school zyns huisgezins, het welk jaerlyks toenam. Vyf kinderen, twee zoons en dry dochters, van welke Charlotte de tweede was, deden hem niet iederen dag het ongeluk der armoede scherper voelen. Zyne vrouw stierf aen verdriet hierover, eenen vader aen hare jeugdige dochters nalatende, maer inderdaad hare dochters als weezen nalatende met opzigt tot die huiselyke gemeenschap, waar van kinderen by den dood hunner moeder beroofd worden.

Charlotte en hare zusters leefden nog eenige jaren te Lignerics, meestal en de zorg der natuur overgelaten. Eindelyk dwong de noodzakelykheid,

den heer de Corday van zyne dochters te scheiden. Aanbevolen door heere edele geboorte en armoede, traden zy in een klooster te Caen, waar van Mevrouw de Belsunce, abdis was.

Charlotte was toen in haer dertiende jaer. Een tyd lang gevoelde het jonge meisje zich gebodid door het kloosterleven, zoo vol van zorgeloze bezigheden, innige vriendschap en genegenheid. Hare vurige ziel en hartstogtelijke verbeelding dreef haer zich in die dweeperyen te verdiepen, waar in God zich zelf schynt te openbaren; een toestand der ziel, welke de genegevolle yver eener non en het zoo licht voor indrukken vatbare kinderlyke gemoed zoo gemakkellyk in geloof en vrome oefeningen verandert. Gedurende eenige jaren was Charlotte een voorbeeld van godsvrucht. Zy peinsde er over, om haer onthulend leven in deszelfs eerste tydperk te besluiten, en zich in dat graf te begraven, waar zy, in plaats van den dood, rust, vriendschap en geluk ontmoette.

Maer, toen haer gemoed ryp werd, bereikte zy spoedig de grenzen van haer kinderlyk geloof. Naest de eerst ontvangen indrukken, ontving zy andere, nieuwe, verlichte en verhevne. Diensvolgens verliet zy noch God, noch de deugd, de eerste hartstogten harer ziel, maer zy gaf ze andere namen en andere vormen. De wysbegeerte, die toen Frankryk met licht over, stroomde, schoot hare levendige stralen door de tralies der kloosters.

Charlotte sloot in het klooster die teedere vriendschaps verhoudingen der kindersheid, welke de vermaegschapten banden van het hart schynen te zyn. Deze vriendinnen waren twee jonge juffers van edele afkomst en edelrige fortuin even als zy zelve, de juffers de Faudons en de Forbin. De abdis, Mevr. de Belsunce, en hare bygtander, Mevr. Doucet de Fontecoulant, hadden Charlotte zich byzonder agetrokken. Zy lieten haer gewoonlyk tot eenen eenigzins wereldschen omgang toe, die de gewoonte aen de abdisen vergunde met hare betrekkingen buiten het klooster te onderhouden, mits binnen deszelfs muren. Op deze wyze geraakte Charlotte in kennis met twee jonge mannen, neven van de beide genoemde vrouwen. — De heer de Belsunce, kolonel van een kavallerie-regiment te Caen, en den heer Doucet de Fontecoulant, officier by de koninglyke garde; van welke de eerste kort daarna werd omgebragt by eenen oproerte Caen, en de laetste naderhand de omwenteling hielp bevorderen, lid werd der wetgevende vergadering en der nationale conventie, en ballingschap en vervolging leed voor de zaak der Girondynen.

Toen de kloosters afgeschaft werden, was Charlotte negentien jaren oud. Het ongeluk harer familie was nog grooter geworden. Hare beide broeders, die in dienst des konings getreden waren, waren uitgeweken. Eene harer

Het was eene vereeniging van jonge losbollen, die eerst en vooral er aen hielden het leventje zoo aangenaem mogelijk door te komen; van hen kwamen de karnavalsgrillen, de gemaskerde bals — die soms meer dan dwaes waren — met een woord, het was een gezelschap van blygeestigen, die alles behalve ernstig politiek waren.

Eenigen tyd geleden zyn die vastenavondzotten uiteen gegaen; en een bladje dat hunnen naem droeg, heeft, als wy ons niet bedriegen, insgelyks de slaepmuts over de oogen getrokken.

Maer voor de fransche politie bestaan de schrikkelijke Krokodillen nog. Het ondiër is nog niet dood. Ja die beesten zyn zoo verraderlyk! zy kunnen zich immers — zie liever in onze Zoologie — zoo schyndood houden!...

De politie heeft dan ook die karnavals-vertoonning, als een helsch machien naer Parys gezonden, om te bewyzen dat België ondermynd is door geheime vereenigen, doch dat de fransche politie hier te lande den regten draed van dat alles in handen heeft, en dat Blanqui een van de Krokodillen is, die den keizer hebben willen kraken...

Wy zyn niet gunstig aen de denkbeelden van Blanqui; maer wy gelooven, dat hy toch een te ernstig man is om zich met de werking van eenige brusselsche dwaeskoppen in te laten.

Wat ons betreft, wy hebben voor die komedie, welke men te Parys speelt, de schouders op; wy hebben hier te lande geene geheime maetschappijen noodig, zegde gisteren een blad, om dat iedereen hier luidop zyn gedacht mag doen kennen; maer wat wy zeker hebben, is... eene bende fransche tienstuiversgasten, die valsche rapporten over ons land aen het keizerlyk gouvernement zenden.

Handelsblad.

KORREKTIONNELE REGTBANK DER SEINE.

Verhoor van den 21 Juny.

Geheime maetschappy. — Zaak Blanqui en anderen.

Auguste Blanqui, die zich door zyne deelneming in de geheime maetschappijen en zyne overdrevene revolutionnaire begrippen heeft doen kennen, verliet in 1839 de gevangenis van Corte, krachtens de kwyt-schelding van 16 augustus van hetzelfde jaer, en kwam in de maand oktober te Parys, voorzien zynde met een paspoort van den Zwitserschen Bond, hetwelk in het algemeen konsulaet te Londen afgeleverd was op den naem van Colomb, koopman, die langs Frankryk naer Zwitserland ging. In België stelde hy zich volgens de beschuldigds-akte, in betrekking met de meest overdreven fransche demagogen, en hield niet op van samen te zweeren.

Hy verklaert zich te noemen Auguste Blanqui, letterkundige, oud 40 jaren.

Er zyn nog 3 andere beschuldigden, te weten:

Anna Sebert, vrouw Fréméaux.

Florian Fréméaux, drukker, oud 49 jaren.

Stefanus Sénique, oud 52 jaren, beeldhouwer.

Joseph Vosgien, schoenmaker, oud 45 jaren.

Chaumette, oud 41 jaren, letterzetter.

Blanqui wordt door Mr. Bae verdedigd; Chaumette door Mr. Voncken, en de echtgenooten Fréméaux, door Mr. Bourdet.

De heer voorzitter begint met Blanqui te ondervragen, Blanqui antwoordt ontkenkend dat hy eene geheime maetschappy zou hebben gevormd, doch op de vraag of hy reeds dikwyls veroordeeld is geweest, en langen tyd in de gevangenis heeft doorgebracht, zegt hy

al lachende: O ja, ongeveer 23 jaren. Zelfs is hy tydens de gebeurtenissen van 12 mei 1839 door het hof der pairs ter dood veroordeeld. Hy bekennt na zyne vrijstelling eerst naer België, dan naer Engeland en van daar naer België terug te zyn gekeerd, van te Londen met Felix Pyat, Louis Blanc, Charassin, Bernard, en eene menigte anderen omgang gehad te hebben.

Op de kwestie dat hy zich met Felix Payat zou verstaan hebben om de listen der *Marianne* te hernieuwen en het overschot dier geheime maetschappy weer levendig te maken, zegt hy daerop niets te kunnen antwoorden en dit alles maer een uitvindel is.

Gy hebt, zegt de voorzitter, u met vrouw Sébert in betrekking gesteld, en daer ontmoettet gy de meest overdrevene vlugtelingen, welke men onder den naem van Krokodillen aanduidt. — Welnu, antwoordt Blanqui, ik wist het niet wat men met die krokodillen wilt zeggen.

Op de vraag of hy niet in Holland geweest is, zegt hy zelfs niet China of Japan geweest te zyn. Ik heb sedert juny 1860 Parys niet verlaten.

Verder blykt uit het verhoor dat men ten zynen huize 9,500 enveloppen vond; op 7,000 derzelve had hy iets geschreven. Vrouw Sébert heeft wel gezegd dat ze moesten dienen om prospectussen van corsets te verzenden, doch men veronderstelt dat Blanqui zelf met die enveloppen op een gepasten tyd het een of ander had rond te strooijen, desto meer daer de enveloppen per wyk verdeeld waren. By Blanqui's zuster heeft men een politiek schrift in beslag genomen, beginnende met de woorden: *Nous sommes dans le boubier asiatique...* en men denkt dat de enveloppen moesten dienen om dit stuk te verspreiden. Ook had zyne zuster reeds vele papieren verscheurd toen men ten haren huize kwam.

Vervolgens heeft men insgelyks door Blanqui opgemakte naemlysten in beslag genomen: dezelve bevatten vooral namen van drukkers-gezellen van Parys; naast die namen stonden politieke aantekeningen en onder aen op eene dien lysten las men een woord dat men eerst voor *fuera* had aenzien; maer het schynt dat het *fuera* is; een spaensch woord, dat *buiten* wil zeggen. — Blanqui verklaert dat dit beteekende dat de persoon in den omtrek der stad woonde.

Den 24 february heeft men in eene drukpers: by vrouw Sébert zien verbergen, hervat de voorzitter; gy kwaemt in het geheim met Sénique en een andere byeen; voorzeker zwoert gy samen; gy zyt dezelfde man, als in 1839. — Dezelfde man, zegt Blanqui, ja; maer zeggen dat ik door dezelfde middelen heb saemgezworen, neen: ik wilde thans met de pen werken.

Blanqui is in de *rue des Deux-Ponts* aengehouden geworden, doch hy weigert stellig de personen te doen kennen die hem eene schuilplaats hebben verleend. Zelfs zegt hy, zou ik den naem van mynen bakker niet willen doen kennen, uit yreeze dat men hem zou beschuldigen aen eene geheime maetschappy toe te hooren.

Het onderhoor der andere beschuldigden levert niets byzonders op; evenmin als de verklaringen der getuigen.

Na het rekvisitorium van den keizerlyken advokaet en de pleindooijen der advokaten, neemt Blanqui het woord en tracht de hem ten last gelegde feiten te wederleggen.

Ten slotte worden veroordeeld: Blanqui tot 4 jaren

gevangenis, 500 fr. boet en 5 jaren opschorsing zynen burgerlyke regten; vrouw Fréméaux en Sénique, elk tot een jaer gevangenis, Chaumette tot 6 maanden gevangenis en alle dry daerenboven elk tot eene boet van 100 fr. en twee jaren berooving hunner burgerlyke regten.

Het Liberalismus.

De oorzaak, van het verval der zoo gezegde liberale party te Gent, is alleen toe te wyten aen de aenstootelyke ongedoogzaamheid der mannen, die sints een dry a viertal jaren, als de leiders van de party, zich aen het hoofd hebben geplaatst en die, onder het vaandel der vryheid, en met de woorden van licht en vooruitgang, eene misdadige en onverzadelijke eersucht koesteren.

Het liberalismus, waer van alle monden vol zyn, is op heden geen woord meer, van welk de beteekenis die men er aen gegeven heeft, nog moet gebestudeerd worden. Tot in de minste standen, weet men zeer wel de uitlegging van dit woord te geven; men weet dat dit woord beteekent: «verdraegzaamheid» de natuerlyke vyand van alle onderdrukking, van alle dweepery, van waer zy ook moge van dan komen: Van de kerk of van den staet! Men weet dat het regzinig liberalismus niet kan bestaan uit eenige mannen, die zich vergaderen en zich onderling verstaan om willekeurig aen dit vry en onafhankelyk grondbeginsel eene soort van reglement voor te schryven en te besluiten, hoe en op welke wyze dit grondbeginsel moet verstaan, onderwezen en uitgevoerd worden; dat het zich zal verdeelen in verschillende fraktien, en onderverdeelen in zoo veel verschillende denkwyzen als dat er aenhangers zyn; maer men verstaet dat dit woord welke in den zuiveren zin zynere beteekenis, geheel de wereld voor aenhangers zou moeten hebben, zonder onderscheid van geloofsbelijdenis, van kristen of mahometanen, dat het noodzakelyker wyze, de ontvoegding van het zoo langdurig lyden des menschedoms zou moeten voor doel hebben: Het onderwys, de verzachting der zeden, de veredeling van het hart, het begrip der volken vryheid, de toenadering van alle standen, zyn de zalige vruchten welke men in het verwezentlyken van dit symboliek woord te gemoet zien. Men verstaet dat het liberalismus eenen eeuwige stryd moet wezen, tegen alle maetschappelyke onregteverdigheiden, alle misbruiken, zy komen van onder of van boven; uit de diepste of de hoogste lagen der samenleving: De afschaffing van het favoritusmus door de Grondwet van 89 veroordeeld in het vernietigen der privilegien, en al de bestaende ongeregeldeheden, al de schreeuende partytigheid der hedendaegsche wetten, die meest al de grooten beschermen in hunne oneerlyke handelwyze tegen den onterfden der minderen volksklas.

Het woord liberalismus in dien zin, is de verlossing die aen het volk van over negentien eeuwen te vergeefs belofd is geworden.

De Godmensch, de verlosser is gekomen, maer waer is de verlossing, zegt men, waer is het regt, de gedoogzaamheid, de verlichting, de bevrediging der gemoederen, van welke hy de vertegenwoordiger was?

Men kan dit even zeer van het liberalismus zeggen: Het woord is daer, maer waer zyn de feiten?

Dat men hier te Gent, gelyk overal het liberalismus na ga, in de handelwyze der genen, die zich als zyne vertegenwoordigers hebben opgedrongen. Dat men inzie of er in de houding of in het gedrag dier opgeblazene, eene enkele speur van gedoogzaamheid, de grondslag van dit beginsel, ten voorschyn komt.

Het hardnekkigste despotismus is de eenige erkende magt welke zy trooneren. By hen verdeeld het liberalismus, de wereld in twee kampen: Vrienden en vyanden. Gy zyt met ons of tegen ons, is het order woord; geene overeenkomst mogelyk. Het verdeelt, in plaats van vereenigen; het verbittert in plaats van bevreemden; het is eenen geesl in plaats van de verlossing! De baatzucht en het zelfbelang is de eenige dryfveer geworden. De waardigheid, het regt, de zuiverheid van het grondbeginsel wordt verstooten, en den tempel waer in men de verlossing preekt, waer in men aen het getergde en uitgedaegde menschedom het einde zynen ellenden voorzegt, is ingenomen door eenige infri-

zusters was overleden, de andere bestuurde haers vaders armelyke huishouding te Argentaui. Hare oude tante, mevrouw de Bretterville te Caen, nam Charlotte in haer huis op. Zy hield slechts ééne dienstbode. Charlotte stond die vrouw in de huisselyke bezigheden by, ontving de oude vrienden der familie, en vergezelde des avonds hare tante in die byeenkomsten des adels in de stad, welke de volkswoede nog niet geheel had uiteen gedreven. Duidenige huisselyke pligten verricht hebbende, was zy in het ongestoord bezit van haren tyd en hare gedachten. Zy bragt hare dagen door met uitspanningen in tuin en hof, en met lezen en nadenken. Zy genoot eene volkomene vryheid in hare gevoelens en in de keuze harer letteroefeningen. De godsdienstige en staatkundige gevoelens harer tante waren eer gewoonte dan overtuiging. Zy behield die als gewoonte van haren ouderdom en haren tyd, maer legde ze niet aen anderen op. Zy stond hare nicht toe die schryvers, gevoelens en dagbladen te kiezen, die zy goed vond. De jaren van Charlotte neigden haer tot het lezen van romans, die geheel gereede droomen voor de verbeelding van denkende zielen opleverden; maer haer geest voerde haer tot de beoefening van wysgeerige werken, die de onbepaalde opwillingen van menschelekheid tot verhevene theorieën van regering maken, en tot geschiedkundige werken, welke bespiegelen in daden, en begrippen in mannen verandert.

Maer, schoon hare verbeelding zich in zulke droomen verdiepte, hare zie verloor nimmer de zedigheid, noch hare jeugd derzelve eerbacheid. Vervuld met sterke behoefte aen liefde, en het begin van liefde inboezemende en somtyds gevoelende, waren hare ingetogenheid, afhankelijkheid en armse de steeds oorzaak, dat zy hare gevoelens verborg. Zy deed hare natuer geweld aen, ten einde de eerste opwellingen van liefde uit haer hert te scheiden. Hare liefde, dus door eigen wil en het lot onderdrukt, veranderde niet van natuer, maer van onderwerp. Zy ging over tot eene onbepaalde en verhevene toewyding aen een ideael van algemeen geluk. Haer hart was te ruim om enkel haer eigen geluk te omvatten; zy wenschte, dat het dat van een geheel volk omgreep. Zy werd hoe langer hoe meer met deze denkbeelden ingenomen, terwyl zy zich onophoudelyk afvroeg, wat dienst zy der menschelekheid zoude kunnen bewyzen. De zucht naer zelfsoffering was haer heerschende hartstogt geworden, en zy was vast bepaeld die zelfopoffering te volbrengen, al moest zy eene bloedige zyn. Hare zie had pjen wanhopigen toestand bereikt, die de zelfmoord van het geluk is; zy treed niet voor roem en eersucht, gelyk Mevr. Roland, maer voor de zaak van vryheid en menschelekheid, gelyk Judith en Epicharis. Zy wachtt slechts n er eene gelegenheid; zy zocht roem, en wende eene gevonlen

te hebben.

Het was de tyd, toen de Girondynen met roemryken moed en woergalooze wespreekenheid, hunne vyanden in de conventie bestreden. De Jacobynen, zoo geloofde men, verlangden de republiek uit de handen van de party der Girondynen te rukken, enkel om Frankryk in eene bloedige regeringsloosheid te dompelen. In plaats van die groote mannen, die de laatste bolwerken der maetschappy en de gewyde haerdste van elken burger in de bres schenen te verdedigen, trad Marat, voortgekomen uit het walgelyke uitschoot der bevolking, zegerierende over de wetten door opstand, in de armen van oproermakers naer het spreekgestoelte gedragen, en matigde zich het dictatorschap aen van regeringloosheid, roof en moord, en bedreigde de onafhankelykheid, den eigendom, de vryheid, ja het leven zelf in de departementen. Deze heroeringen, buitenspoorigheden en verschrikkingen hadden in de provincien van Normandien een diepen indruk gemaakt.

Charlotte Corday gevoelde in haer getroffen hart diep al de jammeren, die op haer vaderland drukten. Zy zag den ondergang van Frankryk, en de slagtoffers; zy dacht, ja zy zag den dwingeland. Zy deed by zich zelven den eed, de eersten te wreken, den laetsten te straffen, en haer vaderland te redden. Eenige dagen peinsde zy in hare ziel over haer onbepaald voornemen, zonder te weten welke daad Frankryk van haer verlangde, of welke bron van misdaed het noodzakelykst moest verwyderd worden. Zy bestudeerde de menschen, de omstandigheden en den stand van zaken; op dal haer bloed niet te vergeefs moogt vloeyen.

De Girondynen, welke de stad Caen onder hare bescherming genomen had, hielden allen hun verblyf in het hun door de stad daer toe aangewezen voormalig paleis van den intendent. Daar werden volksvergaderingen gehouden, waarby de burgers, en zelfs vrouwen tegenwoordig waren, om die eerste slagtoffers der regeringsloosheid — die laetste verdedigers der vryheid — te aenschouwen en te hooren. By het verlaten dier vergaderingen diep het volk te wapen, en noopte zoonen, broeders en echtgenooten, zich by de bataillons te voegen. Charlotte Corday, zich boven de voordeelen van haren rang, en de bloedheid harer sekse en jeugd verheffende had den moed die vergaderingen eenige malen by te woenen, met eenige weinige van hare vriendinnen. Zy wenschte hen te aenschouwen, die zy wilde redden. De toestand, die taal en het voorkomen der eerste apostelen der vryheid, meestal jonge lieden, griffen zich in hare ziel, en gaven iets meer persoonlyks en hartstogtelyks aen hare opoffering voor hunne zaak. Charlotte aenschouwde van een balkon de inlyng der vrywilligers, a

het vertrek hunner bataillons. De geestdrift dezer jonge burgers, die hunne haerdsteden verlieten om het gesonden heilgdom der nationale vertegenwoordiging te beschermen en kogels of de guillotine te braveren, stemde met hare eigene overeen.

Na het vertrek der vrywilligers, hield Charlotte zich slechts met eene enkele gedachte bezig: voor hunne aankomst zelve te Parys te zyn, hun grootmoedig leven te sparen; en hunne vaderlandsliefde overbodig te maken, door Frankryk, voor hunne aankomst, van de dwingelandy te verlossen.

Een voor gevoel des schrikbewinds vervulde toenmaels Frankryk. Het schavot was te Parys opgericht, en men verwachtte het binnen kort door de geheele republiek te zien. De magt der Bergparty (Montagnards) en van Marat, zoo die zegepraelde, kon slechts verdedigd worden door de hand des scherpregters. Men zeide dat het monster reeds lysten van vogel-vry-verklaring verveerdigd, en het getal hoofden geteld had die aen zyn wantrouwen en wraek moesten opgeofferd worden. Twee dnizend vyf honderd slagtoffers waren in Lyons aengeteekend; dry duizend te Marseille, acht-en-twintig duizend te Parys en drymaal honderd duizend in Bretagne en Calvados. De naem van Marat veroorzaakte eene rilling gelyk de naem des doods. Om het storten van zoo veel bloed te voorkomen, had Charlotte bestoten haer eigen bloed te geven. Onder schoon schynende voorwendselen verdoende zy zich aen het hotel der Intendence, waer de burgers, die met de afgeveerdigden iets te verrigten hadden, hen konden naderen. Zy zag Buzot, Pothion en Louvet, en had tweemaal een onderhoud met Barbaroux. Zy gaf voor, dat zy een verzoek te doen had, en vroeg den jongen Marcellaen om eenen brief van aenbeveling voor een zynen ambtgenooten in de conventie, die haer zoude willen voorstellen aen den minister van binnenlandse zaken. Zy zeide dat zy een verzoekschrift aen het gouvernement had aen te bieden ten behoeve van meufvrouw de Forbin, de vriendin harer jeugd; Barbaroux gaf haer een brief voor Duperret, eene der dry-en-zeventig afgeveerdigden, die by de eerste vervolging vergeten waren. Deze brief, naderhand de oorzaak, dat Duperret het schavot moest beklimmen, bevatte geen enkel woord, dat dengene die hem ontving tot eene misdaed kon aangerekend worden. Met dezen brief en een pas voorzier, welke zy weinige dagen te voren voor Argentaui genomen had, bedankte Charlotte Barbaroux, en zeide hem vaerwel. De klank harer stem vervulde Barbaroux met een voor gevoel, het welk hem toen onbegrypelyk was.

Wordt voortgezet.)

gant, die ons met woorden paeyen, terwyl zy van ons ligt geloovigheid zich eene nyverheid maken en ons exploiteren, om een ontwerp na te jagen dat voor hen allen profytig moet wezen.

Kan men zeggen dat hier ter stode de liberale associatie gesteund is op de beginselen van recht en gelykheid. Kan men zeggen dat zy alle denkwyzen eerbiedigt? dat zy verdraegzaam is, dat zy op het welzyn uitziet van gansch de bevolking? Dingen zonder welke het liberalismus, geenen zin heeft, maar eene aanstootelyke spottorny is? Neen, zonder vrywillig te liegen, zonder aen het volk eenen blinddoek voor oogen te hangen, is het niet mogelyk zulks te beweren. Eens dat men den voet in die associatie gesteld heeft is men, verbonden en onophoudelyk onder de waekzaamheid der sbires van den geheimen raed geplaatst. Ja in weêrwil al den afkeer welke hun valsche en bedriegelyk liberalismus u inboezemt; in weêrwil al den tegenzin voor het ongedoogzaam stelsel dat zy ingehuldigd hebben, gy zyt en blyft verbonden. Gy moet tot het eigen belang van eenige mannen helpen medewerken; hen ondanks u, aen de zaken van het land houden; gy moet het goede verloothen dat gy zoudt willen zien verwezenlyken en uwe medewerking, aen het kwade geven! dan, wanneer, gy vry van handelen het kwade zoudt veroordeelen, als schadelijk aen het algemeen leven. Gy hebt geen eigen wil meer, geene vryheid van keuze, uw grondwettelyk bestaan als burger is vernietigd, en gy zyt de gedoopte slaaf geworden van een despotiek en willekeurig bekeer, van welke het onmogelyk is u los te maken, zonder den gees van het verkochte journalisms, gedurende dagen en weken, op den rug te gevoelen; als verrader aen den pilori der openbare denkwyze vastgenageld te worden. Het *Journal de Gand*, de *Presse de Flandres*, zyn even beeld en de *Stad Gent*, hebben nog theaterstukken en supplementen genoeg, om er door en door te slaen. De slang van den laster zal u wel overslymen.

En ons gemeente bestuur, gevormd meest al uit de mannen van 1848, — uitgezonderd de burgemeester, die toen van buiten was, — t geen hy nu nog is van binnen, kan men zeggen dat dit bestuur liberaal is? Dat zy de grondbeginselen van het liberalismus beliden? Indien het genoeg ware van op papen en nonnen te schreeuwen om liberaal te zyn, er zou veel moedwilligheid noodig wezen, om onze regeerders niet aen het hoofd der beschaving te plaatsen, ongelukkiglyk de daden, zyn daer alweer om te bewyzen hoe dat zy met geheel de bevolking den spot dryven.

Buiten de stadsscholen, waer van de plannen hun niet toebehooren, en welker begin hun niet ernstig kan aengerekend worden, wat deden zy nog? Waer kan men ons iet of wat aanwyzen dat gelyk die schoolgestichten den schyn van iets liberalachtig inhoudt? Wy laten het wezentlyk nog op zyde.

Wat hebben zy gedaen voor den werkmans? Waer zyn de openbare bad- en waschhuizen? Waer is de reiniging der ongezonde wyken? Waer zyn de kribben der kleine kinderen? Waer is den toevlugt der arme en versletene Werkers die zonder bestaan zyn? Waer zyn de reglementen der stadspolitie, die op de eene weegten de anderen bevoordeelt? Waer is den Raed der Werkregters-Werklieden? Waer zyn hunne beloften, hunne aanmoediging tot het stichten der Werkmans-Maetschappijen? Ja, waer is dat alles? Nergens. — Tegenkantig? Overal.

Groote pracht verspreiden, boulevarden, onnoodige straten, die de stad zonder een enkel voordeel, groote sommen geldskosten, en baentjens openen voor lievelingen. Mildheden, gunsten voor sommige lagen kiesmakelaers langs den eenen kant, haet en nyd en zekere middelen om op een vryen burger te weeten langs den anderen.

'T is waer zal men zeggen, het liberalismus dat zy uithangen, is niet het liberalismus daer gy ons van spreekt; doch het goede dat zy gesticht hebben in het openbaer onderwys is alleen genoeg, om een bestuur wel hoog te verheffen.

Wy willen het goede dat er uit het onderwys is gesproten niet miskennen; maar zonder nazien iemand verheffen, is ook eene grove mistap. Is Gent dit onderwys geheel en al aen het hedendaags bestuur verschuldigd? Zie daer waerop men goed moet ingelicht wezen. Het volk in het algemeen is gauw verleid aen den uitwendigen schyn der dingen. Zy hebben eenige scholen zien inrigten en zy gelooven, aen niemand eenige dankbaerheid verschuldigd te zyn dan aen het bestuur, die de steenen en den moortel geleverd heeft, ofschoon zy er niet anders aen verrijt hebben; maar de genen die den weg geepend, de plannen beraemd, en gereed gemaakt hebben, zouden zy hun deel aen die erkentenis niet moeten hebben? Zouden de heeren Van Crombruggen, Rolin, De Mettepenningen, De St. Genois niet in recht het grootste deel dier glorie moeten genieten. Neen wy roemen de genen die al de materialen gereed vinden, maar te beginnen hebben enkel om dat zy de verwantheid hebben van zich in het oog te stellen, en zy, die aen het verwezenlyke van die groote weldaet eene echte vaderlyke bezorgdheid getoont hebben, men gaet hen voorby in stilzwigen.

Daar nog roemen wy niet te sterk, op dit groote voordeel der stadscholen; op den voet ten minsten dat zy bestaan. Zonder hier de gezeyden te herhalen welke gedurende deze laatste dagen der kiezing rondliepen, brengen wy enkel dit gewigtig punt by dat met duizende kinderen van dit onderwys nog op heden verstooten blyven, en dat een onbegrypelyk gunstelingenschap, aen deze dit onderwys laet volgen op een enkele mondelingsche aanvraag, terwyl andere, er niet kunnen toegeraken; ja terwyl men zelfs aen de aanvraag van anderen niet beantwoordt. Het is waer er zyn in onze eeuw een soort van lieden die denken, als zy aen den heer burgemeester schryven, dat zy het te doen hebben met een gewoonelyken sterveling, en dat zy derhalve verwaerlozen van hunne aanvraag op minister papier te schryven, met blauwen inkt en witte geballeerde handschoenen; maar die zich veroorloven van simpel ga weg, de toelating te vragen, om Jantjen of Siesken, de zoon van een eerlyk werkmans, de stadsschool te laten verkeer; doch dat zyn van die vryheden, weinig geschikt om eene edele stof te be-

wegen. Het onderwys in de stadscholen is een recht dat eenieder toekomt 't is waer, maar men moet bidden. smeecken om het te verkrygen! Het wordt niet alleen recht maar als eene gunst gegeven.

Ten slotte: Er is geen liberalismus by de party die het vaandel er van uithangen; er is niets als eene groote logen waervan eenige weten te genieten en waervan het grootste getal erbarenlyke dupen zyn: 't is al.

18 Juny — Waterloo.

Den 18 juny moet een feestdag wezen voor ieder die nog niet tot in merg en been is aangesteken door de pest der verfransching. Den 18 verjaert het dat de vereenigde legers op 't slagveld te Waterloo Europa verlost van de fransche dwingelandy van Napoleon I.

Heden verjaert het dat het bloedig zegel op den vrede van Europa werd gedrukt, wy zeggen bloedig zegel, want den 18 juny 1815, den dag van den slag van Waterloo bleven er meer dan 50,000, zegge vyftig duizend menschen dood. Dat was een yselyke dag! De grond kon het bloed niet slikken de beken en rivieren waren rood van 't bloed der arme burgerskinderen.

Groot was dit offer, maar het moest zyn: lang genoeg had de keizerlyke beul de jeugd van Europa's bevolking naer 't slagveld geslept, lang genoeg had de burgery hare zonen moeten inleveren gelyk slagtye om vermoord te worden ten behoeve der fransche heerschzucht; er moest een einde aen komen.

Van 't eiland Elba, ontvlugt, landde Napoleon I weer te Cannes in Frankryk aen (1 maart 1815) en begon hy weer een tweede tydvak zynr bloedige overheerschzucht.

De mogendheden, door die ontsnapping verrast en wetende dat de gevlugte gevangen eene schrikkelijke wraek nemen zou, moesten alles in het werk leggen om zoo spoedig mogelyk een leger te been te brengen om heropstanding van den grooten tyran onmogelyk te maken.

Dit was echter niet gemakkelyk, want de Franschen hadden tusschen Waterloo en Brussel eene legermacht van 100,000 mannen saemgetrokken met 250 stukken kanon. Tegen die ontzachelyke magt rukten de bondgenooten aen, onder bevel des hertogs van Wellington.

Napoleon voelde dat van den slag van Waterloo alles afhing, en zette ook alles op het spel wat hy bezat, en Wellington zou het tegen de van wanhoop woedende fransche soldaten wel niet volgehouden hebben, ware Blücher niet tydig komen opdagen met zyne moedige regimenten, om de reeds zegevierende Franschen overhoop te slaen. De Franschen met hun magtig geslacht en hunne onstuimige bataillons konden tegen den grooten duitschen soldaat Blücher niet aerdobollen, en zy weken ordeloos, latende op 't slagveld 26,500 man, zoo dooden als gewonnen, en 227 stukken kanon.

Het verlies der bondgenooten was als volgt:

Engelschen en Hanoversche	11,678
Nederlanders	5347
Brunswykers	1000
Nassauwers	1000
Pruissen	7454

Samen 24,679.

Dit was veel bloed, niet waer? Schrikkelijk veel bloed, maar het moest zyn, het was een offer op het altaar van den vrede, het was eene noodzakelykheid tot verdelging van den grooten menschenmoorder Napoleon I.

Alle zaed draegtzyn vruchten, zeghet spreekwoord. Het bloed te Waterloo gestort heeft ook zyne heilzame vruchten voor Europa gehad, en in zonderheid voor ons Nederlanders, want uit het bloedbad van 4000 Nederlanders rees het koningryk der vereenigde Nederlanden in al zyne heerlykheid op.

Daerom moet den 18 juny voor ons, Vlamingen, een feestdag zyn en blyven, een feestdag voor den Nationalen Volksgeest. Wy laten de staetkundige knoeijery ter zyde, alles vergaet, ook het werk van den sluwen Palmerston. Vorsten en troonen bezwyken, maar het volk blyft, en wy zyn het volk, wy verheugen ons dezen dag, en ons hert klopt van oogenmoed over dry namen: den prins van Oranje, Blücher en Wellington, ter eere der verlossing van Nederland. (Grondwet).

BINNENLANDSCH NIEUWS.

GENT, 23 JUNY.

Het was op 18 juny den 16^{en} verjaerdag van den slag van Waterloo, welke een einde stelde aen de overheersching van Napoleon I.

Verleden zondag zyn in onze stad de genoemde Philogène Buyle, timmerman, oud 24 jaren en Hendrik Van damme, timmerman, oud 35 jaren, verdronken, den eerste was gaen zwemmen achter de Papiermolens op Akkergerm terwyl den tweede zich uit krankzinnigheid achter het Ond Poeijermagazyn op St-Lievensvest in de Schelde schynt vermoord te hebben. De volgende dag verdronk zich de genaemde Ferdinand de Keyzer, metser, oud 23 jaren, geboren te Eecloo en woonende in de Groendreef buiten de

Brusschepoort uit liefde verdriet in de Schelde aen de Muynkbrug. Des zaterdags waren er reeds twee ongelukken gebeurd. Digt by de Vleeschhuisbrug, verloor een kind, dat men alleen te huis had gelaten, byna het leven door het drinken van eene zekere hoeveel *terpentin*. Des avonds van den zelfden dag voerde den merktkramer, Jan Samyn oud 41 jaren, eenen wagen met een peerd, hy viel van het voertuig en brak zich eene ribbe. Dokter Soellaert heeft hem de eerste zorgen toegedient. Doch niettegenstaende deze hulp is hy zondag avond overleden.

Wie kent er Laguerre! Laguerre de gentschen tooveraer? Welnu de politie heeft onzen goeden schamotour in een rytuig opgeschept, en naer het pensioennaet buiten de Brugschepoort gevoerd. Daer hy amateur van antiquiteiten is zal hy aldaer eenige wonderheden kunnen bezichtigen.

BRUSSEL — Het lyk van een jongeling nat tot aen den hals werdt met het hoofd tegen een boom der Allée-Verte op den dyk der Willebroeksche yaert gevonden. Men denkt dat die ongelukkige na gepoogd te hebben zich te verdrinken en er niet in gelukt zynde, zyn toevlugt genomen had tot het vergift want de wetsdokter die de lykschouwing gedaen heeft, bestatigde de sporen van eene vergiftiging door eene slaepverwekkende zelfstandigheid. Het lyk is naer het doodhuis gedragen geworden.

Men verzekert dat de heer Van de Weyer onze buitengewoone gezant te Londen zyn post niet verlaten heeft en niet genegen schynt in verlof te gaen het gerucht dat men ter gelegenheid van het handeldstraktaat met Engeland door zekere dagbladen heeft zien verspreiden mag dus als valsche aanzien worden.

De troepen zullen zich van den 23 juny tot den 25 oost naer het kamp van Beverloo begeven. Generaal O. Ablay zal het bevel voeren over het voetvolk en den Graef van Vlaenderen over de ruitery.

Een werkmans van den spoorweg is zaterdag in de statie van Ruysbroeck tusschen twee waggons verpletterd. Den ongelukkigen laet eene weduwe en vyf kinderen achter.

Men schryft ons uit Antwerpen:

De repetitien voor het groot zang- en toonkundig feest, dat door den *Cercle*, tydens onze aanstaende groote kermis de vreemde artisten zal worden aengeboden, worden regelmatig voortgezet. Dit feest belooft zeer merkweerdig te zullen zyn, doch waer men hetzelfde geven zal, is tot hiertoe niet beslist; het zal in allen gevalle in eene ruime plaats moeten zyn, want de uitvoerders alleen zullen, naer men verzekert, ongeveer ten getalle van 500 zyn, te weten 173 zangers, 80 a 90 dames, een even groot getal koralen en 150 instrumentspelers. De uit te voeren stukken zyn: *het Kersgesang*, van Roland-Lassus; *de Messias*, van Handel; de groote *Symphonie*, van Beethoven en de *Walpurgisnacht*, van Mendelssohn. In het laatste stuk zal de beroemde Meij. Arlot de solos zingen. Verder sprekent men van de mogelykheid der komst van onze werelberoemde, *Vieuxtemps* en *Servais*.

Kunst- en Letternieuws.

De Maetschappij der Vereenigde Vrienden van Kunst- en Moedertaal, te Waerschoot (Oost-Vlaenderen) zal op 41 augustus 1861 eenen letter en tooneelkundigen pryskamp openen welke belooft zeer luisterryk te zullen zyn.

Voor de dichtkunde verlangt men: eene hede tot God voor het behoud van koning Leopold en zyne nakomelingenschap. 100 tot 150 verzen.

Voor de proza vraegt men eene verhandeling van 150 tot 200 gewoone drukregels over de voordeelen welke de Vlamingen kunnen trekken uit het beoefenen hunner moedertaal.

Voor elk dezer twee pryskampen wordt er een zilveren verguld eeremetaal als prys aengeboden.

Voor de uiterlyke welsprekendheid deftig en boertig vak zyn er zeven verschillende eere metalen te winnen, eene is erby gevoegd voor het grootste getal leden eener maetschappij die aen den pryskamp deel nemen, doch zy mogen niet minder dan met zes zyn.

De mededingende dicht, proza en tooneelstukken moeten voor den 1 augustus aen den heer Karel Vanden Braembussche te Waerschoot gezonden worden.

De prysuitreiking zal des maendags morgends om 10 ure plaats grypen.

Velen onzer tooneelliefhebbers zullen zich naer dit vlaensch feest begeven, eene rede te meer daer den yzeren weg van Eecloo tegen dien tyd zal geepend zyn.

BUITENLANDSCH NIEUWS.

FRANKRYK.

Maendag heeft in de Madeleinekerk te Parys, den lykdienst tot nagedachtenis van M. de Cavour plaats gehad. Dezen dienst had het karakter van eene fransch-italiaensche internationale betoening. By de leden van het italiaensche gezantschap hadden zich gevoegd de bsroomde mannen van dat land die tot den hoogsten adel behooren. Al de leden der keizerlyke familie waren vertegenwoordigd door officieren van hunne huizen. Marschalk Vaillant was er tegenwoordig namens den keizer, MM. de Persigny en Thouvenel voor het kabinet, M. de Moray namens het Wetgevend Korps. Men heeft het afwezen bemerkt van den voorzitter van den Senaet. Hooge ambtenaren en notabelen van allen stand vervulden de kerk.

De diplomatie was slechts vertegenwoordigd door de legatien van Zwitserland, van de Vereenigde Staten, van Persien en van Turkyen.

De korrekcionnelle regtbank der Seine heeft een vonnis geveld, waerby Blanqui veroordeeld is tot vier jaren gevangzitting, 500 fr. boet en vyf jaren berooving van zyn burgerregten, om reden van geheim genootschap. Devroux Frémeaux en Senique zyn ieder tot een jaar gevang en 100 fr. boet veroordeeld geworden; Chaumette, tot zes maanden gevang en 150 fr. boet. Alle dry verleden gedu-

rende twee jaren hunne burgerregten. Frémeaux en Vosgien zijn vrijgesproken.

ENGELAND.

Alle metzelaers in de hoofdstad, zynde de talrykste klasse van arbeiders aldaar, hebben hun werk gestaekt, naer aenleiding van een door de patroons genomen maatregel, om niet meer per dag of per week, maer per uur te betalen. Opmerkenswaardig is het intusschen, dat ook de arbeiders van sommige firma's, die den maatregel niet hebben genomen, het werk hebben gestaekt.

Volgers eene te Londen ontvangen depeche zou Garibaldi zich op het eiland Caprera in eenen ziekelyken toestand bevinden.

ITALIEN.

Te Napels hebben er zware onlusten plaats gehad onder de potbakkers. Ziehier wat de *Democracia* van den 10 daerover verteld:

«De potbakkers eisschten eene vermeerdering van loon en enige bazen stemmen toe andere sluiten hunne werkhuizen en verwyderen zich van de hofstad. De politieprefekt Trafani komt er tusschen, beveelt de bazen van aen den eisch der werklieden te voldoen en bedreigt hen met gevang en proces indien zy niet oogenblikkelyk hunne werkhuizen op nieuw openen. De arbeiders verbitterd over de buitenspoorigheden der bazen worden ook boos verlaten den 3 dezer maend al de fabrieken, stellen den wyk in revolutie en bedreigen de fabriekanten Bruno, twee gebroeders, met de dood. Zy voeren die bedreigingen uit en dooden Salvator Bruno, vader van acht kinderen en verbryzelen verscheidene magazynen van potwerk.»

Vele dezer buitenspoorige werkers welke nooit met de rede te werk gaen, zyn gevangen genomen geworden en zullen dit ongeluk met een bitter gevang boeten.

Ter dood veroordeeling van Rosas.

Den ex-diktator Juan-Manuel Rosas die gedurende twintig jaren de republiek van rio Della-Platta bestuurd heeft en die, na dat hy zyn gouvernement had omverre zien werpen verpligt was naer Engeland te vlugten alwaer hy in de stad Southampton verbleef, is door het krimineel gerechtshof van Buenos Ayres tot de dood veroordeeld geworden. Het blad de *Tribuna* deelt in zyn nummer van 27 april en in vyf verschillende talen, spaansch, portugueesch, engelsch italiaansch en fransch het laatste deel mede der uitspraak gedaen door dokter Serto Villegas tegen den ex-diktator.

Het deel van dit besluit medegedeelt door de *Tribuna* maakt de zesde sekte der uitspraak uit. Hetgoevernement eindigd als volgt de uitleggingen over de feiten tegen Rosas ingebracht, die algemeen gekend zyn en waarvan de bewyzen zich by de stukken van het proces en in de dokumenten door de officiele drukpers van den ex-dektateur, bevinden.

1° De barbaersche gewelddaden gepleegd voor de moorderyen, op de gevangenen van Gulbracho de Rambalay de Rodeo del Medio, en den Retiro te Santos Lugares en in de militaire kampementen.

2° De ontelbare moorderyen op de priesters, gryzaerds, frias, enz., in 1841 gepleegd.

3° Die van den jongen Laureand Valdey, achttien jaren oud, krygsgevangen en in het jaar 1842 voor den kop geschoten; die van den jeugdigen Montenegro, veertien jaren oud geslagt te San Nicolas-de-Sos-Arroyos in 1841, beschuldigd van zyn vader die gevangen, ziek en in deze stad geslagtoffert, vergezeld te hebben; die van eene jonge negerin veertien jaren oud, in 1840 voor den kop geschoten om een brief te hebben gedragen en die van een grysaerd Apolinario Gaetan in 1842 te Retiro, na eene lange opsluiting en beschuldigd van onverschilligheid, geregt.

4° De opoffering van Camille O'Gorman, jong slagtoffer eener menschelyke zwakheid.

5° De kindermoord gepleegd op het kind van de jonge Camille die zy ter wereld moest brengen weinige dagen na hare dood.

6° De verminking der slagtoffers waarvan het afgestroopt vel, de vermorschte ooren en hoofden als sieraden in de zalen van Rosas dienden.

7° De onteering der lyken, die men in de straten by belacheliken opbod verkocht of die men als dat van Dupuy, op de openbare plaatsen tot den algemeenen spot ten toon hing, terwyl de hoofden — zooals dit van Yané — zich des morgens aen den voet van het monument der vryheid neergelegd bevonden.

8° De moordery gepleegd op de goeverneurs Avelleneda, Espeche en Cubas, de ministers Gouzalés en Dulce, de generaal Acha enz., enz., en wier hoofden uit bittere spotterny op de openbare wegen en plaatsen van Tucuman en Gontamarca geworpen wierden.

9° De verdelging der provintien aengeleid door een vreemde generael die ten hunnen opzichten den fameuzen eed van 20 april 1841 deed van zich in het bloed der Republikeinen te baden.

10. De vernedering van het land voor den vreemden al waer men het vaderlandsche vaandel liet overdragen.

11° De verbanning der burgers die men daertoe verpligtte door de vrees of door de omkoopung om van den eigendom het leven en de eer af te zien.

12° En alsof er op aerde niets meer te beledigen was van het beeld van den bloeddorstigen Rosas aen de openbare aanbidding op de autars ten toon te stellen.

In tegenwoordigheid van deze zoo groote en wreedaadige misdaden, tegen den mensch, het vaderland, de natuer, en God.

Door toepassing der aengehaelde wetten in naem der bestaende geslachten welk eischen dat er regt gedaen werde en in naem der toekomende geslachten welke een voorbeeld

verwachten. Ik veroordeel, zooals het myn pligt is Juan Manuel Rosas tot de doodstraf na zyne vermoedelyke verschynning.

Beveelt dat hy op eene der openbare plaetsen van San Benito, laatste tooneel zynen misdryven op een later te bepalen uur zal geregt worden.

Van de gestolen voorwerpen en goederen terug te keeren, van een schadeloostelling tegen voor de schade door zyne talryke moorden toegebracht.

Tot de onkosten van het proces. Eindelyk, ingezien: Dat de moorden van Rosas hem eene van die persoonen maekt die niet alleenlyk voor politiek veroordeeld worden maer nog eene dier beroemde misdadigers waeraen een beschaefd volk geene schuilplaats kan verleenen.

Dat men volgens de vreemde wetten de magt bezit om de uitlevering van den beschuldigde te vragen zoo zal er aen het engelsch goevernement eene nota overhandigt worden om de aenhouding van Rosas te vragen.

Dit is myne uitspraak die zal afgekondigd worden. Aldus gedaen te Buenos-Ayres, den 17 april 1861.

« SISO DE VILLEGAS. »

Den heer regter van eersten aenleg dokter Sisto Villegas heeft de hierbovenstaende uitspraak gedaen en te Buenos-Ayres den 17 april 1861 geteekend; myn handteeken diene tot getuigenis.

ABELARDO BAEZ.

Openbaren Greffier.

Tydingen uit den Oosten.

SYRIE.

Marseilje, den 18 juny.

Volgens tydingen uit Beyruth, van den 7, heeft Fuad Pacha de druzische distrikten dsorloopen, en de inwooners tot de rust aangemaend. De druzen hebben alleenlyk de daken van een dorp afgebroken.

De Engelschen hebben op de westelyke kust van Afrika, Porto-Nuovo gebombardeerd en twee groote negerschepen gekaapt, waarvan een aen den handel van Liverpool toebehoort.

De admiraal Chopart, die uit Syrie is teruggekeerd, vormt eene nieuwe divisie te Toulon.

De medije of bestuerraed van den Libanus is byeen ge-roepen op den 21 juny, ten einde officiële keunis te bekomen der benoeming van Daoud-Effendi als goeverneur.

De europische gevolmagtigden zullen Konstantinopel verlaten, nu de wettelyks instelling van dien nieuwen Landvoogd

Raetsel n° 10.

Myn eerste is niets,

En toch is iets;

Want 't wiggelt op een been.

Myn tweede in 't fransch.

Dat zegt m' althans,

Ten smaad van 't volk alleen.

Die weet hoe dat men paerden went,

Is met myn eerste vast bekent;

Want 't kan geen ander raken.

En die myn tweede maer niet weet,

Hy is, of hy is geen poët,

Die kan nooit liederen maken.

Myn gheel, om het kort af te doen.

Is zacht en vloeiend lyk een zoen,

Gewolkt op roode kaken.

En komt het dikwils op den disch,

't is dat het goed om nemen is,

En dat... Maer men ik zal hier zwygen.

Want 'k zou te veel antwoorden krygen.

Het raetsel, n° 9, is MAEGDOM.

BURGERSTAND DER STAD GENT.

HUWELYKEN.

Van den 13 tot den 19 Juny.

Walter Staelens, 20 j., ketelmaker, leopoldstrac, met Serafina de Saunois, 22 j., zonder bedryf, plottersgracht.

Pieter Huys, 22 j., schryver, met Sofia Willems, 25 j., zonder beroep, beiden buiten de dampoort.

Jozef van Eeckhaute, 35 j., kachelmaker, bellevuestrac, met Leonida Maes, 32 j., zonder beroep, houtlei.

August van Doorn, 28 j., bakker, veldstrac, met Serafina Nachtergaele, 36 j., kleermaekster, Nederzwalm-Hermelgem.

Jacob van Copenolle, 34 j., meubelmaker, conpuregang, met Sofia van den Bossche, 33 j., wasscheres, wilderoozestrac.

Michiel Sergeys, 31 j., piano-maker, groot-meerhem, met Virginie van Renterghem, 32 j., mutsenmaekster, St. Jansplaats.

Frans Robart, 33 j., meestergast, chartreuzestrac, met Maria Joossens, 33 j., weefster, pluimstrac.

Hippoliet de Wilde, 23 j., daglooner, groendreef, met Amelia Haek, 24 j., fabriekwerkster, palingstrac.

Karel de Ruelle, 27 j., kommissionaris, brugschen steenweg, met Maria de Gheselle, 23 j., fabriekwerkster, batterystac.

Jan Coppejans, 33 j., daglooner, Somergem, met Rozalia van de Walle, 39 j., dienstmeid, pharaildeplaats.

Benedikt Roets, 26 j., daglooner, akkergemstrac, met Charlotta Kerchove, 30 j., strykster, laurierstrac.

Leopold Neetesonne, 27 j., daglooner, Kaetsplaats, met Juliana de Smet, 31 j., fabriekwerkster, lange kalverstege.

Frans de Pourck, 23 j., vleeschhouwer, lang scheepgracht, met Amelia de Mulder, 21 j., winkelierster, roode-torenstrac.

Jan Bornier, 23 j., fabriekwerker, veerstrac, met Maria Mortier, 23 j., dagloonerster, id.

Serafen de Klerck, 29 j., nachtwaker, druifstege, met Konstancia Bafkens, 40 j., winkelierster, id.

Ivo Heyse, 31 j., stokersgast, te Huysse, met Barbara den Haeze, 28 j., dienstmeid, vogelmarkt.

Karel van de Casserie, 27 j., regensehermkoopman, groengang, met Stefania van der Plancken, 30 j., naeister, oude vlasmarkt.

Bernard de Paepce, 21 j., blikslager, met Dorothea van de Putte, 19 j., weefster, beiden holstrac.

Karel Minnebo, 37 j., fabriekwerker, rogierstrac, met Francisca Mortier, 30 j., fabriekwerkster, veirstrac.

Geboorten van 14 tot 20 Juny.

Van het manuelyk geslacht 31)
Van het vrouwelyk geslacht 37) Totaal 88.

Sterfgevallen van den 13 tot den 21 Juny.

August Primo, 23 j., fabriekwerker, Rogierstrac. — Jan Boesman, 51 j., zonder bedryf, St. Lievenstrac. — Maria Verplancke, 64 j., zonder bedryf, Groot Begghynhof. — Isabella Verstegen, weduwe Putman, 77 j., Boeleward der Dierentuin. — Karel Balthé, 55 j., daglooner, Oude Vest. — Lieven Pestels, 37 j., daglooner, Kerkstrac. — Jan Molle, 66 j., koophandelaer, Veldstrac. — Pauline Neernick, huisv. De Vray, 31 j., Annonciadestrac. — Anna Stender, huisv. Wulf, 33 j., Doorgang-Vanderdonck. — Coletta Elebauf, huisv. Nachtergaele, 43 j., Burgstrac. — Jan Dorez, 80 j., zonder bedryf, Byloke. — Lieven Schellinck, 86 j., zonder bedryf, Byloke. — Karel Van den Daele, 42 j., kleermaker, Steendam. — Pieter Puissant, 43 j., daglooner, Pelikaenstrac. — Jacob Vandewalle, 73 j., zonder bedryf, Byloke. — Rosalie Vanderlooy, wed. Vanhooff, 74 j., Sinte-Elisa bethsgracht. — Hendrik Vantittelboom, 18 j., mekaniekmaker, Kerkstr. — Henri Thibaut, 26 j., dienstknecht, coupure. — Amatus Van Rullen, 73 j., koopman, Nederscheldkaei. — Jan Poelman, 45 j., zonder bedryf, Greenselmarkt.

33 Kinderen onder de 6 jaar.

REGERING VAN GENT.

MERKTEN.

Middenprys der granen op de Gentsche Merkten.

100 hektoliter	14 juny.	21 juny.
Witte tarwe	24 30 a —	24 83 a —
Roode id.	23 88 a —	24 59 a —
Rogge	15 88 a —	14 67 a —
Geerst	— a —	— a —
Bockweit	16 — a —	16 30 a —
haver	11 3 a —	10 74 a —
Aerdappelen, 100 k.	12 30 a —	11 50 a —

BROODZETTING.

Van den 21 om in te gaen den 23 Juny.

1 Kilo brood enkel tarwe gebuild	fr. 0 40
1 Kilo brood enkel tarwe ongebuild.	» 0 33
1 Kilo rogge.	» 0 20

ANNONCES.

VOORNAEMSTE VERKOOPINGEN.

Van Roerende Goederen, welke deze loopende weke Publiek zullen Verkogt worden.

Maendag 24 juny 1861, op gewoone ure, ten sterfhuize van M. J. A. Caillot, mekanicien, buiten de voor dezen Brunselsche poort, in de Posthoornstrac, n° 129, publieke Verkoopung van alle de Meubelaire voorwerpen en Gereedschappen, Machienen, enz. door D. MASSYN.

Op dynsdag 25 Juny 1861, op gewoone ure, in de Afspanning den Hert, te Ledeberg, by Gent, door uitscheiding van bedryf, publieke Verkoopung van alle de Meubilaire voorwerpen en Herberggerief, alsook Wynen, enz.

Op donderdag 27 Juny 1861, op gewoone ure, in het Engelandgat, voor het huis n° 34, door uitscheiding van bedryf, publieke Verkoopung van Meubelen, Likeuren, Halm, nieuwe Goederen, enz.

GROOTE DANSZAELE SPIEGELHOF

Gedurende den Zomer, zullen er alle Zondagen schoone DANSPARTYEN gegeven worden.

ALGEMEENEN WAPEN ASSAUT,

Die zal gegeven worden door de Maetschappy de WARE VRIENDEN, gevestigd in de herberg den Hollandschen Wagen, op het Sluizeken, op Zondag den 23 Juny 1861, de Kampstryd zal gegeven worden door M. LOUIS VAN MULDER, Professeur van de Maetschappy. Wy verzoeken al de Meesters, Provost en Amateurs, den Assaut met hunne tegenwoordigheid te vereeren. Den Kampstryd zal geopend worden des namiddags om 3 ure.

Den Professor LOUIS VAN MULDER.

LUISTERLYKEN

KAMPSTRYD MET DE KRULBOL.

Op Zondag 30 Juny 1861, in den Estaminet de Schietspoel, in de Lauwrierstrac, St. Pieters, alwaer de volgende pryzen zullen te winnen zyn:

1° Prys Eene superbe Hespe, wegende 4 1/2 kilos.

2° » Eene schoone Hespe, wegende 3 kilos.

Van des morgens ten 9 tot des namiddags om 2 ure, zal den Inleg moeten gedaen worden. Men zal betalen voor een Peloton van 4 mannen 1 frank. Verdere Konditien zullen op de Rolbaen afgelezen worden.

Er zal gespeeld worden op twee Rolbaenen.

LEOPOLD RENSON.

KAMPSTRYD MET DE TEERLINGEN.

Op Zondag 30 Juny 1861.

By Joannes de Raeve, Lange Beenhouwerstrac, n° 17, te Gent.

VOOR EENE LEKKERE HESP. — INLEG 50 CENTIMEN
Zwyg het niet.

F. BOGAERTS, Drukker, Pré-aux-Cleres, by het Groot Vleeschhuys.